

Х.: Віровець А.П. : Апостроф, 2012. 703 с.

2. Pererva P., Nagy S., Maslak M. Organization of marketing activities on the intrapreneurship. *MIND Journal*. №5. 2018. 10 p.

3. Перерва П. Г. Економіка і маркетинг виробничо-підприємницької діяльності: навч. посібник / за ред. Перерви П.Г., Гавриць О. М., Погорелова М. І. Харків: НТУ «ХПІ», 2004. 640 с.

4. Kocziszky G., Pererva P. G., Veres Somosi M. Compliance program. Kharkov; Miskolc : NTU «KhPI». 2019. 689 p.

5. Перерва П. Г., Борзенко В. І., Кобелева Т. О. Інтелектуальна власність: магістерський курс: підручник. Харків: НТУ «ХПІ», 2019. 1002 с.

6. Старостіна А. О. Маркетинг: теорія, світовий досвід, українська практика: підруч. К.: Знання, 2009. 1070 с.

7. Перерва П. Г., Кобелева Т. О. Визначення ризику оцінки стану кон'юнктури вітчизняного ринку асинхронних двигунів. *Маркетинг і менеджмент інновацій*. 2012. № 1. С. 79–88.

8. Перерва П. Г. Економіка та організація інноваційної діяльності : підруч. / за ред. П. Г. Перерви, С. А. Меховича, М. І. Погорелова. Харків: НТУ «ХПІ», 2008. 1080 с.

9. Kocziszky György, Pererva P. G., Szakaly D., Somosi Veres M. Technology transfer. Kharkiv-Miskolc: NTU «KhPI». 2012. 668 p.

10. Перерва П. Г. Управління інноваційною діяльністю підприємства. *Маркетинг: підручник / за ред. О. А. Старостіної*. К.: Знання, 2009. С. 461–518.

11. Побережна Н. М., Перерва П. Г. Визначення ефективності використання виробничого потенціалу машинобудівного підприємства. *Маркетинг і менеджмент інновацій*. 2012. № 2. С. 191–198.

12. Перерва П. Г. Управління маркетингом на машинобудівному підприємстві: навч. посібник для інж.-техн. вузів. Харків : «Основа», 1993. 288 с.

Перерва Петро Григорович,

доктор економічних наук, професор,

*професор кафедри економіки бізнесу і міжнародних економічних відносин
Національного технічного університету «Харківський політехнічний інститут»,*

Шейн Євген Сергійович,

аспірант Національного технічного університету

«Харківський політехнічний інститут»

ВІТЧИЗНЯНИЙ ДОСВІД РЕФОРМУВАННЯ СФЕРИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Реформування сфери публічного управління в Україні є ключовим елементом процесу демократизації, підвищення ефективності державного апарату та адаптації до європейських стандартів управління [1, 4, 7, 11]. Цей процес включає комплекс заходів, спрямованих на модернізацію структур державної влади, впровадження електронного урядування, децентралізацію та зміцнення громадянського суспільства [2, 5, 12].

На основі проведеного дослідження до основних напрямків реформування публічного управління в нашій країні пропонується віднести наступні науково-методичні положення [3, 6, 9].

1. Децентралізація влади. Методична сутність цього напрямку реформування публічного управління заключається в передачі повноважень від центральних органів

влади до місцевих громад. За рахунок цього є нагальна можливість створення об'єднаних територіальних громад (далі – ОТГ); збільшення фінансової автономії регіонів; розширення можливостей для місцевого самоврядування.

2. Реформа державної служби. Мета цієї реформи закладається в підвищенні професійності, прозорості та підзвітності держслужбовців. Така реформа передбачає досягнення наступних змін: прийняття Закону «Про державну службу» (2016 р.), що регулює нові стандарти роботи державних органів; введення конкурсного відбору на посади та таке ін.

3. Електронне урядування (e-Governance). Методична суть цієї реформи виражається у використанні цифрових технологій для підвищення прозорості та доступності публічних послуг. В нашій країні вже є чудові приклади практичної реалізації такого роду реформи: платформа «Дія» для онлайн-доступу до державних послуг; електронні декларації держслужбовців; реєстри у форматі відкритих даних.

4. Боротьба з корупцією. Реформування передбачає введенні такого роду заходів, як запуск роботи антикорупційних органів: НАБУ, САП, НАЗК; впровадження системи публічних закупівель ProZorro. Результатом впровадження цієї реформи маємо зниження рівня корупції в публічних закупівлях.

5. Адаптація до стандартів ЄС. Мета цього реформування – впровадження принципів доброго врядування відповідно до Копенгагенських критеріїв. В результаті є можливість гармонізувати національне законодавство з нормами ЄС, зокрема у сфері управління фінансами, екології та прав людини.

Український досвід також виявив і певні проблеми та виклики реформування публічного управління [10, 13]. По-перше, це певний опір змінам. Частина чиновників та політичних еліт прагне зберегти старі підходи до управління через ризики втрати впливу. По-друге, це недостатність ресурсів. Обмежене фінансування та нестача кваліфікованих кадрів на місцях уповільнюють реформу. По-третє, це низький рівень довіри населення. Незадоволення темпами реформ і корупційними скандалами впливає на підтримку громадян. По-четверте, це правова невизначеність. Відсутність чітких процедур або нормативних актів у певних сферах реформ.

Разом з тим, слід визначити і досить суттєві досягнення вітчизняного реформування сфери публічного управління. Є певні зрушення в сфері децентралізації: понад 1,5 трлн грн передано в бюджети місцевого самоврядування за 2015–2023 роки; населення країни відчуло значне покращення місцевої інфраструктури в регіонах (школи, лікарні, дороги). Значні здобутки і просування маємо в сфері електронізації послуг. Скорочується час на отримання різного роду довідок, ліцензій тощо, зростає прозорість та підзвітність через онлайн-інструменти, залучається до виконання цих послуг міжнародна допомога, значну роль має підтримка від ЄС, США та інших партнерів для впровадження реформ.

Перспективи реформування сфери публічного управління ми пов'язуємо з процесом подальшої цифровізації, особливо з значним розширенням функціоналу «Дії» та запуском в експлуатацію нових ефективних електронних платформ для взаємодії громадян із владою. Важливе значення матиме також інституційна зміцненість, яка, на нашу думку, тісно пов'язана з удосконаленням роботи антикорупційних органів, посиленням підзвітності органів влади. Подальшого розвитку також нагально потребує підвищення участі громадян в публічному управлінні. Зокрема, слід активніше залучати громадян до прийняття рішень через публічні консультації та підтримати ініціативи громадського сектору.

Реформування сфери публічного управління в Україні має стратегічне значення для побудови сучасної, ефективної та прозорої системи управління. Досягнення

останніх років свідчать про поступовий прогрес, проте залишаються виклики, які потребують вирішення. Успіх реформи залежить від синергії влади, громадянського суспільства та міжнародних партнерів.

Список використаних джерел:

1. Старостіна А. О. Маркетинг: теорія, світовий досвід, українська практика: підруч. К. : *Знання*, 2009. 1070 с.
2. Pererva P., Nagy S., Maslak M. Organization of marketing activities on the intrapreneurship. *MIND Journal*. №5. 2018. 10 p.
3. Перерва П. Г. Економіка і маркетинг виробничо-підприємницької діяльності: навч. посібник / за ред. Перерви П. Г., Гавриць О. М., Погорелова М. І. Харків : НТУ «ХПІ», 2004. 640 с.
4. ТОВАЖНЯНСЬКИЙ В. Л. Антикризовий механізм сталого розвитку підприємства. Х. : Віровець А. П. : Апостроф, 2012. 703 с.
5. Kocziszky G., Pererva P.G., Veres Somosi M. Compliance program. Kharkov-Miskolc : NTU «KhPI». 2019. 689 p.
6. Перерва П. Г., Борзенко В. І., Кобелева Т. О. Інтелектуальна власність: магістерський курс: підручник. Харків: НТУ «ХПІ», 2019. 1002 с.
7. Kocziszky G., Pererva P. G., Veres Somosi M. Compliance program. Kharkov-Miskolc : NTU «KhPI». 2019. 689 p.
8. Перерва П. Г., Кобелева Т. О. Визначення ризику оцінки стану кон'юнктури вітчизняного ринку асинхронних двигунів. *Маркетинг і менеджмент інновацій*. 2012. № 1. С. 79–88.
9. Перерва П. Г. Управління інноваційною діяльністю підприємства. Маркетинг: підручник / за ред. О. А. Старостіної. К. : Знання, 2009. С. 461–518.
10. Побережна Н. М., Перерва П. Г. Визначення ефективності використання виробничого потенціалу машинобудівного підприємства. *Маркетинг і менеджмент інновацій*. 2012. № 2. С. 191–198.
11. Перерва П. Г. Економіка та організація інноваційної діяльності : підручник / за ред. П. Г. Перерви, С. А. Меховича, М. І. Погорелова. Харків: НТУ «ХПІ», 2008. 1080 с.
12. Kocziszky György, Pererva P. G., Szakaly D., Somosi Veres M. Technology transfer. Kharkiv-Miskolc: NTU «KhPI». 2012. 668 p.
13. Перерва П. Г. Управління маркетингом на машинобудівному підприємстві : навч. посібник для інж.-техн. вузів. Харків : «Основа», 1993. 288 с.

Писаренко Олександра Валеріївна,

*аспірантка Хмельницького університету управління та права
імені Леоніда Юзькова*

ПРАВОВА ПРИРОДА ТА СУТНІСТЬ АДМІНІСТРАТИВНОГО ДОГОВОРУ ЯК ІНСТРУМЕНТУ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ЩОДО УРЕГУЛЮВАННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ПЕРЕВЕЗЕНЬ ПАСАЖИРІВ

Відповідно до п. 12 п. а ст. 30 Закону України «Про місцеве самоврядування» виконавчі комітети сільських, селищних, міських рад вправі здійснювати залучення на договірних засадах підприємств, установ та організацій, що не належать до комунальної власності відповідних територіальних громад, до участі в обслуговуванні населення засобами транспорту і зв'язку [1]. В Законі України «Про автомобільний транспорт» такий договір має назву «договір про організацію перевезення пасажирів на